

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

2ον) Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀποφασισθέντος διὰ τοῦ Ἰου ἄρθρου, ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ θέλει συντρέξει μετὰ τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου εἰς τὴν συγκρότησιν διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, διὰ νὰ κρίνῃ τὸ ὑπεύθυνον τοῦ πλοιάρχου κατὰ τε δίκαιον καὶ κατὰ πρᾶγμα (*in diritto e in fatto*).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην πέμπτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

N. Γ. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

(*Βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων*)

Ἀριθ. 55

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1828 διεύθυνσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου «*Α γ γ ι ο λ έ τ τ ο ν*» τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Γαμπάρου, διευθυνθέντων παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 6 τοῦ αὐτοῦ ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου N. Ἀποστόλη, δι' ἧς ἀναφέρει πρὸς τὸ Δικαστήριον ὅτι κατέσχε τὸ ρηθὲν αὐστριακὸν βριγαντίνον ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν μὲ φορτίον κριθάρι καὶ ρύζι,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1828 ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν, δι' ἧς φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1828 ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰδιωτικὸν ναυλοσυμφωνητικόν, δι' οὗ οἱ Μάρκος καὶ Ἀβράμ ποτὲ Σάλ. Φουὰ ναυλώνουν τὸ ρηθὲν βριγαντίνον, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν κ' ἐκεῖθεν νὰ μετακομίσῃ σίτους εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον 80 παράδες τὸ κοιλόν, καὶ περὶ πλέον 5% καὶ 50 δίστηλα δῶρον τοῦ πλοιάρχου,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1828 φορτωτικόν, δι' οὗ φαίνεται ὅτι ὁ Γ. Γ. Λαζαρῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ ρηθέντος βριγαντίνου διὰ λογαριασμὸν καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Μάρκου καὶ Ἀβράμ ποτὲ Σάλ. Φουὰ, ὑπηκόων Αὐστριακῶν, κριθάρι ἀρδέπια 1678 διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1828 δῆλωσιν τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου, διὰ τῆς ὁποίας φαίνεται ὅτι ὁ Γ. Γ. Λαζαρῆς ἐφόρτωσεν εἰς παραλαβὴν τῶν Φουὰ ὄχι μόνον 1678 ἀρδέπια κριθάρι, ἀλλὰ καὶ 150 ἀρδέπια ρύζι,

Θεωρήσασα τὰς ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1828 γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ Ἑλλήνος, τοῦ Αὐστριακοῦ πλοιάρχου, τοῦ ναυκλήρου καὶ τριῶν ναυτῶν τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου «Ἀγγιολέττον»,

Παρατηροῦσα δὲ ὅτι περὶ ἀποδείξεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φορτίου διαφέρει ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐγγράφων ἢ κατάστασις τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ἐξ οὐδετέρου λιμένος διὰ λιμένα ἐμπολέμου τινος, ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ὑπὸ ὄνομα οὐδετέρου μὲ πλοῖον οὐδέτερον ἐξ ἐχθρικοῦ διὰ ἐχθρικὸν λιμένα,

Παρατηροῦσα ὅτι ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ὑπερβαρύνει, ὅταν ὁ τῆς ἐκφορτώσεως λιμὴν πάσχη ἀπὸ πείναν,

Παρατηροῦσα ὅτι τὸ πλοῖον «Ἀγγιολέττον» ἐναυλώθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, πάσχουσαν μεγίστην σιτοδείαν, καθ' ὃν καιρὸν εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐναυλώθησαν καὶ ἄλλα πλοῖα παρὰ τῆς Πόρτας, διὰ τὰ μετακομίσωσιν ἐκεῖσε ζωοτροφίας ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀλλαχόθεν,

Παρατηροῦσα ὅτι εἰς τὴν παρουσιασθεῖσαν δήλωσιν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου περιέχονται 150 ἀρδέπια ρύζι, ἐν ᾧ αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ὅτι ὁ πλοίαρχος Γαμπάρος ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου, ἀπεκρίθη ὅτι τ' ἀπεβίβασεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὅτε ἤδη ἦτον ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀφαιρέθησαν ἀπὸ τὴν δήλωσιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν ἐπαρουσίασε τὰ καθαντὸ ἐγγραφα τοῦ φορτίου· διότι ἂν εἶχε μόνον τὰ παρουσιασθέντα, αὐτὸς ἤθελεν ὑποχρεωθῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει ν' ἀποδώσῃ καὶ τὰ 150 ἀρδέπια ρύζι,

Παρατηροῦσα ὅτι τὸ αὐτὸ πλοῖον ἐξέπλευσεν ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν εἰς συνοδείαν ἄλλων φορτωμένων ὁμοίως ζωοτροφίας,

Παρατηροῦσα τελευταῖον τὸν τόπον καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς ναυλώσεως, τὸν τόπον τῆς φορτώσεως, τὸν τόπον τοῦ διορισμοῦ, τὰς ἀνάγκας τῆς Πόρτας, τοὺς διὰ τὴν Πόρταν γενομένους ναύλους, ἐνώνουσα δὲ μ' ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις καὶ τὰ εὑρεθέντα εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον σήματα (signaux) τοῦ σουλτανικοῦ καὶ μεχμεταλιστοῦ στόλου, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τρανῶς, ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Στέφ. Γάμπαρὸς ἦτο καὶ ἄλλοτε ὑπὸ τὴν τουρκικὴν ὑπηρεσίαν,

Δι' ὅλα ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Τὸ φορτίον τοῦ ρηθέντος αὐστριακοῦ βριγαντίνου «Ἀγγιολέττον» ἀποδεικνύεται μὴ δικαιολογηθὲν ὡς οὐδέτερον ἰδιοκτησία κ' ἐπομένως ὡς ἰδιοκτησία ἐχθρικὴ δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

Ν. Γ. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

(Βλέπε ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

